

Jo, der er sandelig Brug for hende, og det er vor uafviselige Pligt som Medborgere at gøre alt, hvad vi fornaar, for at skaffe Kvinden Stemmeret, saa hun faar Lejlighed til ved sin Stemme at gøre det gode, hun kan.

Saa sandt vi har det mindste Gran af Selvagtelse, kan vi ikke andet end indse, at Kvinden bør have Stemmeret, ikke blot som Vogter af Samfundets, men ogsaa af sine egne højeste Interesser.

Derfor maa vi virke saaledes for vor Petition, at den bliver til en Bygning, høj nok til at tale for sig selv. Den skal raabe ud, at Sveriges Kvinder er for dygtige og for stoite til længere at taale at være sidestillede med mindreaarige eller aandssvage eller Forbrydere eller andre Undtagelsesgrupper, som sammen med os vil blive de eneste stemmeretsløse, hvis Mændene nu faar almindelig Stemmeret i Sverige.

Hidintil har vi da delt Skæbne med 600,000 hæderlige Arbejdere, men bliver vi nu udelukkede, da viser det en uretfærdig Tilsidesættelse af os, og da kan vi være visse paa, at vi i Aartender kommer til at kæmpe en bitter Kamp for vor Sag.

(*Fortsættes*)

Eskimo-Kvinder.

Knud Rasmussen: „Nye Mennesker,“ med Tegninger af *Harald Moltke*. (1905) G. B. N. F.

Knud Rasmussen: „Under Nordenvindens Svøbe.“ (1906) G. B. N. F.

Disse to mærkelige Bøger er skrevet af en ung Mand, der i sin Afstamning, Opfostring og deraf følgende Sprogkundskab medbringer til Forstaaelse af de halvville Mennesker, han skildrer, alle de rige Muligheder, som ellers sættes til under et civiliseret Liv. Mere endnu; Forfatterens Temperament, det dybe Behov, han har til Liv i „Fornemmelse af Naturens Magt over Sindet,“ til den ubundne Frihed, de Farer og den Spænding, som findes i et saadant halvildt Samfund, gør ham det muligt at blive som en af dette Folks egne — de lukker sig op for ham og fortæller ham, hvad de ellers kun fortæller hverandre; Stammens ældste lærer ham endog tilsidst sine Trylleformularer, fordi: „Nu er jeg kommen til at holde af dig og vil derfor give dig det bedste, en gammel Mand kan skænke en ung.“ Og i sin store Kærlighed til Grønlænderne, har Forf. endelig den alldybeste Betingelse for at kunne tage mod, hvad der gives ham, og forstaa dem.

Vor Literatur har faaet en folkloristisk

Skat i Knud Rasmussens Bøger om Grønland.

For dette Blads Læsere vil det, der fortælles om Kvinder og deres Kaar, have særlig Interesse, og her skal da meddeles noget deraf.

Skønt Ordet „kun en Kvinde“ ganske vist forekommer een enkelt Gang i en af Beretningerne, synes Grønlænderne dog ikke i deres Kærlighed til Børn, at gøre den Forskel mellem Dreng og Pige, som ellers saa tit viser sig baade hos helt barbariske og delvis civiliserede Folk. Maaske hænger det sammen med, at ikke blot Sønnen har Forpligtelse til at tage sig af sine Forældre, og at hans Fødsel saaledes bliver en Fremtidshjælp. Ogsaa Datterens Mand paatager sig ved Ægteskabet at være Forsørger, hvis hans Hustrus Forældre bliver gamle og hjælpeløse. — Grønlænderens Forældre-kærlighed synes at være stor — ikke blot hos Moderen, men ogsaa hos Faderen. „Glemselens Fjæld“, fortælles det, fik sit Navn, fordi en Mand, der mistede sin eneste Søn og af Sorg derved forlod Mennesker, gav sig til at klatre op ad det ubestigelige Fjæld — han vilde bringe sig selv i Livsfare for at glemme Tabet af sin Søn, sagde han.

„Eskimoen“ skriver K. R. „er saa heldigt stillet, at hans Form for Madstræb — Jagten — tillige er hans Lidenskab, derfor løber Aarene sorgløst for ham. Han fødes med de Egenskaber, der kræves til hans Erhverv, og Færdigheden, sin Skole, faar han i Leg, mens han vokser til.“ Dette gælder Drengen, men Pigen? — Kvindens Arbejde, Tilberedelse af Skindene, Madlavning, Syning af Dragterne, de fine, overordentlig smukke Broderier, der udføres i Mørketiden ved Lamperne, medens Sagn og Jagthistorier fortælles i Polarnattens „hvide Mørke“ — dertil kræves dog adskillig Øvelse, der næppe helt falder ind under Leg. Disse mange Taalmodighedsarbejder opøves den unge Pige i.

Eskimoernes Sædelighedsbegreber falder ikke sammen med de „hvide Menneskers“ endnu mindre med Østerlændingernes. Forholdet mellem de to Køn er meget frit. „Ved hver Boplads findes et Hus, der kun beboes af unge, ugifte Mænd og Kvinder. Her vælger Mænd deres Koner. De lever en Tid sammen uden at have gensidige Forpligtelser . . . hænder det saa, de synes om hinanden, og har Forældrene intet at indvende mod, at det løse Forhold udvikler sig til et „gediegent Ægteskab“ bliver de sammen for stedse.“ Ogsaa i Friluftslivet færdes de unge Piger frit mellem Mændene; deres Dragter, der næsten er som dissers,